

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 524/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Luknárom, Zvolenská 8, Nitra, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17 Co 19/2017-205 z 28. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. mája 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 Co 19/2017-205 z 28. februára 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej prílohy vyplýva, že sťažovateľka bola účastníkom konania (ako žalovaná, pozn.) o nariadenie neodkladného opatrenia. Okresný súd Lučenec (ďalej len „okresný súd“) v uvedenej veci svojím prvostupňovým rozhodnutím vyhovel návrhu navrhovateľov a nariadil neodkladné opatrenie sp. zn. 17 C 203/2016 z 30. septembra 2016 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým uložil sťažovateľke, aby sa zdržala vstupu na nehnuteľnosti vo vlastníctve navrhovateľov. Proti prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že uznesenie súdu prvej inštancie zmenil a uložil žalovanej (sťažovateľke, pozn.), aby sa zdržala vstupu na nehnuteľnosti vo vlastníctve navrhovateľov s výnimkou jej vstupu na účel vyznačenia hraníc dobývacieho priestoru [REDAKOVANÉ] hraničnými značkami, a v prevyšujúcej časti návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Sťažovateľka nespokojná s napadnutým uznesením krajského súdu sa obracia so sťažnosťou na ústavný súd.

3. Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj prvostupňové rozhodnutie je nezákonné, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nie je dostatočne odôvodnené a závery uvedené v ňom sú arbitrárne. Argumentuje tým, že konajúce súdy rozhodli nesprávne, keď vôbec nereflektovali na jej zásadné námietky a dôvody, ktoré mali zakladať vecnú nesprávnosť prvostupňového rozhodnutia. Z uvedených dôvodov považuje závery uvedené v rozhodnutiach konajúcich súdov za svojvoľné v rozpore so zákonom, porušujúce jej označené práva.

4. K otázke prípustnosti svojej sťažnosti sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že podala proti napadnutému uzneseniu krajského súdu dovolanie 25. mája 2017.

5. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka tvrdí, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jej označených práv a žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie jej označených práv napadnutým uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05).

9. Tvrdená skutočnosť podania dovolania proti napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľkou vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených

námietkach porušenia označených práv, ak je zrejmé, že sťažovateľka podala dovolanie, pričom v čase rozhodovania ústavného súdu nie je dovolacie konanie skončené. Sťažnosť musela byť preto odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie namieta, bude vo vzťahu ku krajskému súdu rozhodovať Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací.

10. Súbežné podanie dovolania a sťažnosti na ústavnom súde navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba v čase do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje...

11. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 358/09), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

12. Ústavný súd sa však v daných okolnostiach musel zaoberať aj úvahou, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľku prípadné posúdenie jej dovolania najvyšším súdom ako dovolania neprípustného. Pre tento prípad ústavný súd majúci na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu.

13. A contrario potom platí, že v prípade vecného posúdenia a rozhodnutia najvyšším súdom o dovolaní bude mať sťažovateľka k dispozícii už iba podanie sťažnosti ústavnému súdu týkajúcej sa tohto rozhodnutia za obvyklých podmienok.

14. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky (návrh na zrušenie uznesenia krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie), pretože sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017